

Rambles avall. 1996

Santi Giró

AMBLES AVALL

Revista *El Triangle* nº 301 - 1996

UN POEMA AL RAS

L'any 1991, Joan Brossa va realitzar un homenatge a *Les Rambles* amb motiu d'haver-se atorgat al passeig el *Premi FAD Sebastià Gasch* pel seu caràcter d'escenari públic de la ciutat. Es pot veure incrustat al paviment de la cruïlla Carme-Portaferrissa. És un exemple de mesura, de comprensió de l'entorn i d'art conceptual.

LA PARADA DE FLORS

D'un prototipus controvertit, la parada de la "Carolina", amb una idea central invasiva que condiona tot el disseny (resolució del tancament amb un gran vidre en guillotina), s'ha passat recentment a una barraqueta tímida, banal i anodina molt adequada per fer càmping de platja, doncs un cop muntada presenta dues ombrel·les i unes prestatgeries d'efecte força provisional i domèstic. Funcionalment no respon a la incorporació de les enormes neveres dels floristes i estèticament no resol la façana que dona a la calçada lateral. Una altra oportunitat perduda gràcies a la gasiveria dels concessionaris, l'oportunisme d'alguns industrials i la insensibilitat dels polítics i funcionaris corresponents. Ja veurem com acaba la parada d'ocells, actualment en estudi.

EL QUIOSC DE DIARIS

El mobiliari urbà de la Rambla hauria de ser refinadíssim, integrat a l'entorn i de molta qualitat. Primer perquè és un passeig identificador de la ciutat, segon perquè es repeteix ostensiblement i configura el caràcter del paisatge.

El model de quiosc actual té el seu origen en un excel·lent disseny dels arquitectes *Pep Alemany* i *Enric Poblet*, els quals van guanyar el *Premi FAD* d'arquitectura del 1972 per aquesta obra. Darrerament, els quioscos han sofert una transformació pragmàtica brutal, que ha desfigurat totalment el sentit arquitectònic i objectual del prestigiós element. Es tracta d'una agressió patrimonial i estètica imperdonable. Cal advertir que els autors de l'obra original, professional en actiu, no han estat consultats en cap cas ni convidats a intervenir en l'actualització.

EL MONUMENT

A l'alçada de Santa Mònica, envaint el rial, ha sorgit una font grecoromana i monumental que diu "ALS SANTPERE", i més avall del cilindre del brollador, "Tusquets & Díaz", o sigui, que els arquitectes del monument són els Santpere i es fan un monument a si mateixos (*Tusquets Santpere* i *Díaz Santpere*, segurament). L'artefacte serveix a més a més per fer un segon homenatge a la *Mary Santpere* dins la Rambla i una primera menció al seu pare, còmic memorable del Paral·lel. L'escultura - font - monument és en realitat un exercici del més pur "kitsch" meridional. (La definició més sensata del "kitsch" no té res a veure amb el mal gust, sinó amb l'excés pretensions de bon gust). Efectivament, per apreciar, per exemple, els valors dels baixos relleus al·legòrics que guarneixen la peça, cal referir-se, con a mínim, a les portes de bronze de *Ghiberti* del baptisteri de la Seu de Florència.

Aquesta peça aquí, retòrica i d'aire funerari, no té res a veure ni amb el lloc on l'han posada ni amb l'estil dels Santpere. Serveix de font i no sado-lla, però sobretot de banc.